

15. Juni Fondens uansøgte hæderspris på kr. 40.000 til ny dimitterede kandidater fra Det Kgl. Danske Kunstakademi er den 24. november 2015 tildelt:

Karl Isakson

Motivering af Karl Isakson som prismodtager af 15. Juni Fondens hæderspris.

”På radion talar de om ett hål i jorden”, 2015.

Karl Isaksons bidrag til Afgang 2015 befandt sig konkret i et hjørne. Et hjørne er et intimt sted, et sted man kan gemme sit ansigt, mens man vender ryggen til verden. Karl Isakson arbejder med den moderne teknologi, f.eks. mobiltelefonen, der jo per se er udadvendt, kommunikerende, men han gør det paradoksalt nok på en indadvendt, nærmest meditativ og poetisk måde. Det gælder lige fra den måde han anbringer sine værker på til den lille folder, der var lagt ud som præsentation af dem.

På den ene væg hænger en lille hylde med en Iphone på. ”Jag tänker på europium (en lila blomma i Baotou)”. Iphonen viser et billede af en rosa blomst. Det er en blomst, som Isakson har fotograferet i Baotou i det indre Mongoliet. Nord for denne by, der engang var kendt som et sted med dyr (byens mongolske navn betyder sted med dyr), men nu er det Indre Mongolis største industriby, er det sted, hvor verdens største forekomst af sjældne jordmetaller er fundet, og i dag bliver udgravet med store forureningsskader til følge. Blandt andet udvinder man grundstoffet europium her. Når vi kan se den lille blomst på skærmen, er det pga. europium, som får den røde fosfor og den blå fosfor til en lille blomst. Den lille lilla blomst er poesiens lille blomst, bragt med hjem fra den store verden, men den er også helt konkret kun mulig at se for os, fordi vi udvinder jordens ressourcer f.eks. i det Indre Mongoliet.

Et andet sted på væggen finder vi en tilsvarende hylde. Men Iphonen på den er gået i stykker, og pakket ind i en lille spejlanordning. ”På radioen talar de om ett hål i jorden (europium, europium, terbium)”. Det lyder som et digt, gådefuldt med det her hul, et fravær som formidles via radioens bølger, og så ordene bagefter, en grum trylleformular. Et digt, der er gået i selvsving, som telefonen, hvis smadrede billede sendes ind i et uendeligt spejlkabinet. ”På radioen säger en till en annan att riset inte växer”, står der i teksten. Jagten på grundstoffer til teknologiens kredsløb ødelægger andre kredsløb. Sådan er det bare. Vi hører det i radioen, hver dag. Hullet i jorden, risen der ikke gror.

Et tredje værk udgøres af en højtaler, der spiller en meget høj tone. Ja, det skriver kunstneren, men vi kan ikke høre det, for lyden er ført ind i en enorm klods af støjabsorberende materiale. Lyden er der altså i verden, men vi hører den ikke. Det er ret bekvemt.

Det sidste værk findes i tre versioner. Det er verden fotograferet som set inde fra en t-shirt. Med andre ord, er det vi ser på de store fotos, det lys det er lykkedes for at trænge ind gennem en t-shirts stof og de strukturer, det har afsat. Det er meget forskellige elementer Karl Isaksen har sat sammen i sin lille ophobning af udsagn. Men der er hele tiden noget, der foldes ind i noget andet, eller sendes igennem et filter af noget andet. Der er en transport, et kredsløb, en mediering, og på den måde både en anden vinkel og et tab af information til stede. Værkerne er på en og samme tid teknologiske, nøgterne, og samtidig forenet i en følsomhed. En fælles tone. På en og samme tid en næsten hviskende sart tone, og samtidig en advarende

Bedømmelsesudvalget den 24. november 2015

Claus Carstensen

Anders Kold

Mai Misfelt